

over for EU og naboerne der. Danmarks delta-gelse i Schengensamarbejdet giver os visse forpligtelser i forbindelse med udstedelse af visum. Eksempelvis skal der foretages en vurdering af risikoen for asylansøgning og indvandring af de pågældende ansøgere. Denne risiko er reel i nogle sager, og vi mener ikke, Enhedslistens beslutningsforslag tager højde for det.

Ligeledes mener vi, at Enhedslistens beslutningsforslag strider imod intentionerne bag den model for udstedelse af visum, som er gældende i dag, hvor en række betingelser skal være opfyldt for at opnå visum i Danmark. Et generelt retskrav for besøgsvisum vil derfor være et brud på nogle af hensynene og vurderingerne.

Socialdemokratiet ønsker ikke at medvirke til et større brud på praksis i dag, men vi er meget enige i, at der skal ske en vurdering og en justering af de kommende visumregler, og vi afventer også at læse den rapport, som ministeren nu har henvist til der snart kommer fra den arbejdsgruppe, der er nedsat, og det vender jeg tilbage til om lidt.

Kl. 16.50

Verden forandrer sig jo, og uden for denne sal krydser millioner af mennesker hver dag legalt landegrænser. Det har vi i Socialdemokratiet intet ønske om at forhindre. Vores land lever af åbenhed over for omverdenen, samhandel og et tæt fællesskab med vore naboer, men åbenheden over for omverdenen indeholder for nogles vedkommende også en risiko. Der er folk i denne verden, som misbruger de moderne samfunds åbenhed, og det er de få mennesker, som vi skal beskytte os imod. Derfor skal der være en balance i et lands visumpolitik, og vi vil godt være med til at lave en ny balance i visumpolitikken, men vi gør det ikke på baggrund af Enhedslistens beslutningsforslag. Vi vil gerne se på den rapport, der kommer fra arbejdsgruppen, og så være med til at justere beslutningsforslagene, for vi er enige i, at der nogle steder skal foretages en lempelse, og at vi også skal se på, om landene skal være omfattet af de restriktioner, som alle landene er i dag.

Så vi går ind for forandringer, men ikke med baggrund i beslutningsforslaget her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Man kan altid regne med venstrefløjens hjertelag, når det gælder humanitær omsorg for med-

mennesker, medmennesker af alle slags og uden persons anseelse.

Nærværende beslutningsforslag demonstrerer til fulde, hvor stort Enhedslistens hjerte er, f.eks. i forhold til narkobaronen fra Colombia, hvis forretning på Nørrebro går strygende, så strygende, at han gerne vil udvide gesjæften og have sin bror hertil som forretningspartner, og broderen kommer på besøg på det besøgsvisum, som man altså har ret til uanset myndighedernes vurdering. Det river han selvfølgelig derefter i stykker og søger asyl eller bliver måske boende illegalt; med en tilstrækkelig høj forbrøderindkomst er det sidste trods alt lukrativt. Hvis det ikke er godhed fra Enhedslistens side, så ved jeg ikke, hvad godhed er.

Forslagets konsekvenser er selvsagt helt uoverskuelige. Selv om jeg godt hørte, at hr. Søren Søndergaard nu lige var inde på det i en kort bemærkning, så er der ikke i beslutningsforslaget taget stilling til, om den besøgende efterfølgende skal kunne søge asyl. Der er jo heller ikke nævnt nogen pekuniær eller anden sikring mod bedrag.

Jeg må sige, som det er blevet sagt af fru Karen Klint: Hvad skal man overhovedet have en ordning for, der hedder visum, hvis enhver har retskrav på at få det? Jamen altså hvis enhver må kalde sig stationsforstander eller integrationsminister, så ville det jo være det samme som at nedlægge stillingen.

Forslaget bygger på en grundforudsætning, der kan minde lidt om den skæbnesvangre naitivitet, der betingede den udlændingelovrevision, som i år fylder 20 år, og som satte alle de nationale og personlige tragedier i gang, som vi nu slås med at afbøde, nemlig den forudsætning, at man forlods kan udstyre udlændinge med danske retskrav. Man kan tage sig af flygtninge som en barmhjertighedsakt efter en vurdering i det enkelte tilfælde, men hvis man giver hele jordens befolkning danske retsgarantier, så er det selvsagt nationalt selvmord.

Det skulle vi dog efterhånden have lært, for det var det, der skete i 1983 takket være Dansk Flygtningehjælp og Hans Gammeltoft-Hansens lobbyarbejde og takket være en alt for svag borgerlig regering. Folketinget gav enhver, der sagde asyl, retskrav på at komme ind i landet og få sin sag behandlet; de katastrofale følger kender vi. Danske retskrav kan selvfølgelig kun gives til borgere inden for dansk jurisdiktion, dvs. til landets egne borgere, som har tilsvarende forpligtelser.